

Nhân dịp nghỉ lễ, gia đình An về quê thăm ông bà nội. Ông ôm lấy An cọ cọ chòm râu vào má. Sau bữa cơm trưa, cả nhà ngồi quây quần uống nước, ông bàn với bố một việc rất hệ trọng, đó là sửa ngôi nhà gỗ của gia đình.

Khà khà! Đúng rồi cháu gái!

Ôi, ngôi nhà này còn nhiều tuổi hơn ông cơ ă?

“Bố định sửa ngôi nhà này, gần một trăm năm rồi nên giờ xuống cấp quá. Chỗ thì dột, chỗ thì mối mọt. Nhưng sửa thì phải làm sao vẫn giữ được nét cổ kính xưa!” – Ông vừa nhìn ngôi nhà vừa nói với bố.

“Vâng, bố để con tính, chứ giờ tìm thợ làm nhà gỗ cổ truyền cũng khó bố ă!” – Bố trầm ngâm đáp.

Bên hiên nhà, ông chậm rãi kể cho An nghe.

“Tuổi thơ ông gắn bó với ngôi nhà này, ông đã lớn lên và giờ già đi theo nó. Từng bậu cửa, bậc thềm, cột kèo... đều chứa biết bao hoài niệm. Ông muốn giữ ngôi nhà để làm nơi các cháu về mỗi kì nghỉ và có những kỉ niệm với quê hương.”

Ông còn kể, cái sân gạch này là nơi hồi bằng tuổi An ông và các bạn chơi đủ trò. Những đêm hè trăng sáng thì cùng trải chiếu trông trăng. Những chiều mưa ngập, cá rô bơi lên cả sân nữa.

Trong khi An say sưa nghe ông kể chuyện thì bố mẹ ngồi bàn nhau về việc sửa nhà.

“Giờ có mấy ai làm nhà gỗ để ở đâu, chỉ nhà thờ thôi, quanh làng cũng chẳng còn thợ làm nhà gỗ nữa.” – Bố vé mặt đầy suy tư.

“Anh quên bác Giang mình gặp hôm tham gia hội thảo bảo tồn nghề truyền thống rồi à? Bác thợ mộc chuyên làm nhà gỗ ở làng mộc Chàng Sơn ấy.” – Mẹ nhắc bố.

Em vẫn còn lưu số của bác Giang đây!

Quá tuyệt!

Phiền anh tư vấn giúp để em sửa ngôi nhà gỗ cho ông cụ nhé!

Cả làng làm nghề mộc, nên chú cần gì cũng có!

Cuối tuần, An được bố đưa đến làng mộc Chàng Sơn. Ngôi làng cách trung tâm Hà Nội khoảng ba mươi ki-lô-mét về phía Tây. Như đã hẹn, bác Giang chờ bố ở cổng làng. Bác chừng năm mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, nhà ngay gần cổng làng, bác xới lời mời hai bố con vào nhà.